

Győri Ítéltábla

Pf.IV.20.139/2022/8.

A Győri Ítéltábla a Szegedi Ügyvédi Iroda (cím7 ügyintéző: dr. Szegedi András ügyvéd) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek a Szalai Ügyvédi Iroda (cím8, ügyintéző: dr. Szalai Péter ügyvéd) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen kártérítés iránti perében a Győri Törvényszék 2022. július 13. napján kelt P.20.290/2020/51. számú ítélete ellen az alperes által 52. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét 40.000,- (negyvenezer) Ft-ban, az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét 280.000,- (kettőszáz-nyolcvanezer) Ft-ban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes, mint eladó, a felperes, mint vevő 2014. szeptember 1. napján „Jogdíj adásvételi szerződés” megnevezésű szerződést írtak alá. A szerződés 1. pontja szerint a szerződés tárgyát az eladó tulajdonát képező, a egyéb érdekeltlénál Y1200048/3. ügyiratszámmon nyilvántartásba vett 001920. nyilvántartási számú „Tandíjalap, a felsőoktatási tanulmányokat finanszírozó megtakarítási program” című szakirodalmi mű után járó, az alperest 62%-ban megillető jogdíj képezi. A szerződés 2. pontja szerint 3.000.000,- Ft vételár ellenében Felperes1 5 %-os mértékben a jogdíj tulajdonosává válik. A szerződés 6. pontja szerint „A jelen előszerződésben nem szabályozott kérdésekben a Ptk-nak az előszerződésekre vonatkozó 208. §-át, az adásvételre vonatkozó 365-369. §-ait kell alkalmazni.” A szerződés első és második oldalára utóbb kézírással rávezetésre került a következő szöveg: „Én Alperes1 vállalom, hogy 30 napon belül visszavásárolom a jogdíjat az eredeti áron 3.000.000,- Ft-ért/azaz hárommillió forintért.”

[2] A szerződést eladóként az alperes, vevőként a felperes írta alá. A szerződés kézzel írt kiegészítését a peres felek, valamint a második oldalon a kiegészített szövegrészt tanúként tanúul írta alá. A szerződésről készült fénymásolatra rávezetett feljegyzés szerint az eredetivel megegyező fénymásolat 2018. március 30-án készült.

[3] 2018. június 16-én a felperes levelet írt az alperesnek, amelyben többek között a perbeli szerződésre utólag rávezetett szöveg alapján a 3.000.000,- Ft visszafizetését kérte. Az alperes a 2018. július 16-i válaszlevelében e követeléssel kapcsolatban úgy nyilatkozott, csak azt tudja vállalni, hogy amennyiben eredményre vezetnek a befektetőkkel folytatott tárgyalásai, akkor teljesíteni fog. Hangsúlyozta, hogy a perbeli megállapodás aláírásakor nem ejtette tévedésbe a felperest.

[4] A felperes az eredetileg a Győri Járásbíróságon előterjesztett kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3.000.000,- Ft megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a 2014. szeptember 1-jén kötött adásvételi szerződést az alperes nem teljesítette. Az ezt követően 2018. március 30-én kötött újabb megállapodás alapján vállalta, hogy a korábban már teljesített vételárat a felperesnek visszafizeti, e kötelezettségének azonban írásbeli felszólítás ellenére nem tett eleget.

[5] Az áttétel folytán a Győri Törvényszéken folytatódó eljárásban a felperes a kereseti kérelmét többször módosította, majd azt végül úgy tartotta fenn, hogy az alábbi sorrendben előterjesztett kereseti kérelmei alapján a szerződés érvénytelenségét állította:

[6] Elsődlegesen: a., A szerződés a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:95. §-a szerint semmis, jogszabályba ütközik, mert

a) adásvétel tárgya csak dolog lehet, a szerződés tárgya pedig nem dolog. Az értékesíteni kívánt jogra vonatkozóan adásvételi szerződés még akkor sem lenne köthető, ha az egyébként szerzői műnek minősülne.

b) know-how-ra, üzleti titokra sem köthető adásvételi szerződés, mivel annak tárgya csak dolog lehet. E körben irányadó a perbeli szerződés után hatályba lépett 2018. évi LIV. törvény 4. §-a is.

c) az annak tárgyát képező szolgáltatás nem szerzői mű, figyelemmel az 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 1. § (1) bekezdésében, (2) bekezdés a) pontjában és 9. § (6) bekezdésében írtakra.

[7] Másodlagosan: A szerződés semmis, mert azt a Ptk. 6:95. §-a szerint jogszabály megkerülésével kötötték. Az alperes saját hivatkozása szerint az alperes valójában egy befektetési szolgáltatást kívánt nyújtani a felperesnek, anélkül azonban, hogy a 2007. évi CXXXVIII. törvény 5-26/A. § szerinti feltételek teljesültek volna. Valójában a perbeli megállapodás betétgyűjtésre, majd a betét hozamának szétosztására irányul.

[8] Harmadlagosan: A szerződés a Ptk. 6:96. §-a szerint a piramisjátékokkal analóg módon jóerkölsbe ütközik, mivel az alperes a szerzői műhöz kapcsolódó jogokat befektetési lehetőségként, időben kiterjedő spektrumban, haszonszerzési céllal adta el.

[9] Negyedlegesen: A szerződés a Ptk. 6:107. §-a szerint lehetetlen szolgáltatásra irányul, ezért semmis: annak tárgyát nem szerzői mű képezi, ezért a nem szerzői mű hasznosítása tárgyában nem lehetett a perbeli tartalommal szerződést kötni. Állította, hogy az alperes által értékesíteni kívánt jog, illetve szolgáltatás mindössze egy ötletnek felel meg, ekként az Szjt. 1. § (6) bekezdése szerint nem minősül szerzői műnek, az nem szakirodalmi mű.

[10] Kérte, hogy a bíróság eredeti állapot helyreállítása címén, a Ptk. 6:112. §-a alapján, amennyiben az eredeti állapot nem állítható helyre, úgy a Ptk. 6:113. §-a alapján kötelezze az alperest 3.000.000,- Ft megfizetésére. Ezt meghaladóan hivatkozott a Ptk. 6:138. §-ában írtakra is.

[11] Az alperes a módosított ellenkérelmében fenntartva a korábbi ellenkérelmében írtakat a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a szerződésre utólagosan rávezetett kitételben a felperessel megállapodott volna. Az eredeti, 2014. szeptember 1-jén kötött szerződést a felek közös akarattal nem szüntették meg, azt nem bontották fel, az alperes mindössze egy, a további befektetők bevonásától függő feltételes ígéretet tett a vételár visszafizetésére, ami nem jelent egyértelmű kötelezettségvállalást.

[12] Álláspontja szerint téves az az érvelés, hogy adásvétel tárgya csak fizikai dolog lehet. Állította, hogy az alperes az Szjt. 94/B. § (1) és (2) bekezdése alapján szerzőnek minősül, őt az Szjt. 1. § (3) bekezdése szerinti védelem megilleti. Ugyanakkor azt nem vitatta, hogy a szerződés tárgyát nem szerzői mű képezi: úgy nyilatkozott, hogy az általa nyújtott szolgáltatás nem tartozik az Szjt. hatálya alá, a felek egy atipikus szerződést kötöttek, amelyben az alperes lényegében üzleti titkot ruházott át ellenérték fejében a felperesre. Vitatta, hogy a szerződés befektetési jellegű lett volna. Álláspontja szerint amit a felperes e körben előadott az lényegében a franchise szerződésnek felel meg, ezért mind a jogszabály megkerülésével, mind a jóerkölcsbe ütközéssel kapcsolatos felperesi érvelés minden alapot nélkülöz. A szerződés nem lehetetlen szolgáltatásra irányult tekintettel arra, hogy a mű létezését közokirat tanúsítja. A felperes a teljes befektetési koncepciót megismerte. Mindezek mellett hivatkozott arra is, hogy az üzleti titok átruházása tárgyában létrejött megállapodás valójában egy, a Ptk. 6:376. §-a szerinti jogbérleti szerződésnek felel meg, az eredeti állapot helyreállítása az általa nyújtott szolgáltatás irreverzibilitása folytán kizárt. Hangsúlyozta, hogy önmagában nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét az, hogy a laikus felek nem szakszerűen fogalmaztak, nem a megfelelő kifejezéseket használták. Lényegében a 2014. szeptember 1-jei megállapodással a felperes egy egyszeri alkalommal fizetendő ellenérték fejében jutott volna hozzá egy befektetés konstrukció későbbi folyamatos hasznosításából származó profithoz, az alperes pedig a konstrukcióhoz való hozzáférést biztosította a felperes számára.

[13] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.000.000,- Ft-ot, valamint 470.100,- Ft perköltséget. Az elsőfokú ítélet részletesen ismertette a felek nyilatkozatait, a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket. Megállapította, hogy a perben beszerzett szakértői vélemény alapján a szerződés tárgya nem minősül szerzői műnek. Az ítélet [94] bekezdésében kitért arra, hogy nincs olyan szakirodalmi mű, ami ne lenne egyúttal szerzői mű. A perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény alapján az állapítható meg, hogy a szerződés tárgya nem minősül szakirodalmi műnek.

[14] Az elsőfokú bíróság kiemelt jelenetőséget tulajdonított a felperesi kereset jogcímhez való kötöttsége folytán annak a körülménynek, hogy az alperes a szerződéses szolgáltatásról ellentmondásos nyilatkozatokat tett a 2021. május 3-i, 2021. július 26-i és 2021. november 10-i beadványaiban, valamint a 30. számú perfelvételi tárgyalási jegyzőkönyvben, ezért a jogilag lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződés érvénytelensége jogcímén állapította meg a perbeli szerződés semmisségét. Miután az alperes által sem vitatottan a felperes 3.000.000,- Ft-ot megfizetett az érvénytelen szerződés alapján, ezért az a Ptk. 6:113. §-a szerint visszajár a felperesnek. A perköltségről a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint határozott.

[15] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontjára alapítottan a Ptk. 6:107. § (1) bekezdésének téves értelmezése miatt annak megváltoztatását, a felperes kereseti kérelmének elutasítását kérte. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság lényegében az alperes negyedleges kereseti kérelmét találta megalapozottnak, mely szerint a perbeli szerződés lehetetlen szolgáltatásra irányult. A törvényszék tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a szolgáltatás lehetetlensége a szakértői véleményre alapítottan ott érhető tetten, hogy az alperes által szolgáltatott know-how-ról bebizonyosodott, az nem minősül szerzői műnek, miközben a szerződés szerint azt az alperes szakirodalmi műként bocsátotta a felperes rendelkezésére, illetőleg iparjogvédelmi szakértői bizonyítás hiányában a bíróság számára nem volt megállapítható, hogy mi a szerződés tárgyának helyes minősítése. A szolgáltatás jogi lehetetlensége nem állapítható meg csupán azon alapon, hogy azt a felek jogilag tévesen minősítették. Hangsúlyozta, hogy a perben az alperes sem állította, hogy a szolgáltatás tárgya szerzői mű lett volna, ezért az ezzel kapcsolatos szakértői bizonyítás a felek egybehangzó nyilatkozatára figyelemmel szükségtelen volt. A felperes nem azért vásárolt magának részesedést az úgynevezett Tandíjalapra alapított üzletből, mert azt a szerzői műnek vélte, hanem azért, mert abból pénzbeli hozamot remélt. Önmagában abból, hogy az úgynevezett Tandíjalappal kapcsolatos konstrukció nem minősül szerzői műnek, még nem következik az, hogy az alperes által teljesített szolgáltatás lehetetlen lett volna. A per során az is nyilvánvalóvá vált, hogy a Tandíjalap konstrukciójára vonatkozó írásban rögzített elképzelés teljes egészében ismertté vált a felperes számára a szerződéskötést megelőzően. A felperes a szerződéssel know-how-hoz, üzleti titokhoz jutott hozzá: miután tényleges, az általa elérni kívánt célra objektíve alkalmas szerződéses szolgáltatást kapott az alperestől, az elsőfokú bíróság nem alapíthatta volna ítéletét a Ptk. 6:107. § (1) bekezdésében írtakra.

[16] Sérelmezte, hogy a támadott ítélet [96] bekezdése szerint az alperes ellentmondásos nyilatkozatokat tett a szolgáltatás tárgyával kapcsolatban, a törvényszék azonban mindössze az alperesi nyilatkozatokat ismertette, így nem állapítható meg, hogy az ellentmondást miben vélte felfedezni. Az ítéletében kifejtettektől eltérően az alperes következetesen úgy nyilatkozott, hogy a Tandíjalapot nem szerzői műnek, hanem üzleti titoknak, know-how-nak tekinti. A szerzőség fogalmának használata ezt az állítást nem teszi ellentmondásossá. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére marasztalta az alperest a szakértői bizonyítás költségeiben, hogy annak lefolytatása teljes egészében szükségtelen volt, mindezek mellett külön fellebbezési kérelmet a perköltségre vonatkozóan nem terjesztett elő.

[17] Fenntartotta, hogy a szolgáltatás tárgyát olyan üzleti titok képezte, amely a felperes, valamint a tárgyalás során a bíróság számára is ismertté vált. Külön szakértői bizonyítás, jogi szakértelem birtokában is állást foglalhatott volna a törvényszék abban a kérdésben, hogy a Tandíjalappal kapcsolatos konstrukció a Ptk. korabeli 2:47. § (2) bekezdésében meghatározott know-how fogalomnak megfelel-e. Az elsőfokú bíróságnak a 30. sorszám alatti jegyzőkönyvben adott anyagi pervezetése nem nyújtott egyértelmű tájékoztatást azzal kapcsolatban, hogy az alperes részéről szükséges-e a szakértői bizonyítás indítványozása, arra csupán lehetőségként utalt. A támadott ítéletben írtakkal szemben az alperesnek iparjogvédelmi hivatkozása nem volt: a know-how az iparjogvédelem területén kívül esik, különösen arra figyelemmel, hogy a jelen esetben nem egy műszaki jellegű ismeretről, hanem egy pénzügyi, gazdasági konstrukcióról van szó.

[18] Mindezek mellett utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság hatáskör hiányában járt el. Miután az elsőfokú ítélet megállapítása szerint a szolgáltatás tárgya nem szerzői mű, ezért a Pp. 20. § (3) bekezdés aa) pontja nem alkalmazható, az üzleti titok alá tartozást pedig a törvényszék szakértői bizonyítás hiányában nem tudta egyértelműen megállapítani, ezért a Pp. 20. § (1) bekezdése sem irányadó.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelően alkalmazta a Ptk. 6:107. § (1) bekezdését. A felek között létrejött szerződés lehetetlen szolgáltatásra irányult, mert egy szerzői műnek nem minősülő, szerzői jogi oltalmat nem élvező koncepcióhoz kapcsolódó jogokat kívánt az alperes a felperesnek értékesíteni. Így annak nincs relevanciája, hogy a koncepció működőképes-e, profitot hajthat-e a jogosultaknak. A perben eldöntendő kérdés az volt, hogy létezik-e az a szerzői mű, amelynek tárgyában a felek a szerződést megkötötték. Az alperes a felek egybehangzó akaratnyilatkozata alapján valójában nem adott át semmit a felperesnek. Lényegében a per során derült csak ki az is, hogy az alperes által korábban titkosnak vélt Tandíjalap voltaképpen az az íromány, amelyet a szerződéskötést megelőzően a felperes már megismerhetett. Az elsőfokú ítélet indokolása világos, egyértelmű. A felek szerződése nem szól üzleti titokról, know-how-ról, a Tandíjalap e kategóriáknak sem felel meg. A felperes sohasem állította, vagy ismerte el, hogy a Tandíjalap know-how lenne. A fellebbezés utolsó mondata ugyan a Pp. 381. §-ára hivatkozik, azonban kifejezetten erre vonatkozó fellebbezési kérelmet az alperes nem terjesztett elő, mindazonáltal a fellebbezés e vonatkozásban sem vezethet eredményre.

[20] A fellebbezés annyiban alapos, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

[21] Az ítéltábla először a fellebbezésben írtakra figyelemmel is azt vizsgálta, hogy az eljárásra a törvényszék rendelkezett-e hatáskörrel.

[22] A szerzői mű hasznosítása tárgyában kötött szerződés önmagában nem alapozza meg a törvényszéknek a Pp. 20. § (3) bekezdés aa) pontja szerinti hatáskörét. A szerzői jogi per fogalmát jogszabály nem határozza meg. A kialakult bírói gyakorlat szerint a szerzői jogi perkénti minősítést önmagában nem alapozza meg az, hogy a szerződés közvetett tárgya szerzői, vagy iparjogvédelmi oltalom alatt áll (Fővárosi Ítéltábla 1.Pkk.26.194/2013/2.). A

vagyonjogi és a szerzői jogi per elhatárolásának alapját az képezi, hogy a jogvita kizárólag a Ptk. rendelkezései alapján bírálható-e el, vagy annak kapcsán figyelemmel kell lenni az Szjt. rendelkezéseire (Debreceni Ítéltábla Gf.I.30.337/2014/6.). A jelen eljárásban az eredetileg a járásbírószágon előterjesztett kereseti kérelem nem minősült szerzői jogi pernek. A 26. sorszám alatt pontosított kereseti kérelem alapját azonban már többek között az képezte, hogy a perbeli szerződésben meghatározott szolgáltatás nem tartozik az Szjt. 1. § (6) bekezdése szerinti körbe. Mivel a kérdés vizsgálata során az Szjt. rendelkezései alkalmazandók, a módosított kereseti kérelem – független attól, hogy azzal szemben az alperes a védekezését mire alapította - megalapozta a perben a törvényszék hatáskörét. Eltérő értelmezés mellett is fennáll azonban a törvényszék hatásköre, figyelemmel arra, hogy amennyiben a per a Pp. 20. § (3) bekezdés a) pontja körébe esik, mert az nem vonható a 20. § (3) bekezdés aa) pontja szerinti körbe, úgy az alperes érdemi ellenkérelmének előadása után a hatáskör hiánya már nem vehető figyelembe a Pp. 24. § (1) bekezdése szerint. E körben változatlanul irányadó az 1952. évi III. törvény (rPp.) 23. §-nak lényegében azonos rendelkezéseivel kapcsolatban kialakult korábbi bírói gyakorlat (BDT2021.4291) Mindezekre figyelemmel a hatáskörrel kapcsolatban a fellebbezésben előadottak nem bizonyultak alaposnak.

[23] Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 170. § (4) bekezdésében írtakra figyelemmel a Pp. 341. § (1) bekezdése és (3) bekezdésébe ütköző módon járt el, amikor az elsődleges-harmadlagos kereseti kérelmeket érdemben nem vizsgálta, az ítélet indokolásában nem tért ki arra, azokat miért nem találta alaposnak. A fellebbező alperes azonban az ítéltábla felhívására úgy nyilatkozott, hogy ezt az eljárási szabálysértést nem kéri figyelembe venni.

[24] Mindezekből következően a másodfokú eljárás tárgyát az képezte, a törvényszék megalapozottan döntött-e arról, hogy a perbeli szerződés lehetetlen szolgáltatásra irányul, ezért semmis.

[25] Az alperes módosított ellenkérelmében maga sem vitatta, hogy a szerződés tárgyát képező úgynevezett Tandíjalap nem szerzői mű. A felek e körben tett egyező előadására tekintettel az elsőfokú bíróság szükségtelenül rendelt ki ezzel kapcsolatban szakértőt. A szakvélemény csupán megerősítette a felek egyező, az objektív peradatok alapján kétségesnek nem minősíthető előadását. A szakvélemény értelemszerűen nem foglalkozott és nem is foglalkozhatott azzal a kérdéssel, hogy a Tandíjalap üzleti titoknak, know-how-nak minősülhet-e.

[26] A törvényszék ítéletének indokolása lényegében az, hogy a szerződés tárgyának szerződés szerinti hibás minősítése alapozza meg a szerződés lehetetlenségét, a felek a szerződés alapjául szolgáló tandíjalapot szakirodalmi műnek minősítették, ami szükségképpen szerzői mű, ha pedig az nem minősül szerzői műnek, akkor az után jogdíj sem jár, így a felek a jogdíj tárgyában érvényes szerződést nem köthettek.

[27] Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy az alperesnek azt a védekezését, hogy a szerződés tárgyának téves jogi minősítése önmagában nem eredményezi a szerződés lehetetlenségét, miért nem találta alaposnak. Az elsődleges nyelvtani jelentést meghaladóan a törvényszék nem értelmezte. A szerződést jogban járatlan, laikus felek kötötték. Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a pontatlan, nem szakszerű

szóhasználatból önmagában nem lehet következtetni arra, mi volt a szerződés valós tárgya. Helytállóan utalt az alperes fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú ítélet [96] bekezdése részletesen ismerteti ugyan az alperes egyes, a per során tett nyilatkozatait, azonban arra nem tér ki, hogy az elsőfokú bíróság által felfedezni vélt ellentmondásosság miben áll, az egyes nyilatkozatuk önmagukban ellentmondásosak, vagy egymással nem állnak összhangban. A törvényszék a perben tett tanúvallomásokat, az okirati bizonyítékként csatolt, a büntetőeljárás során beszerzett tanúvallomásokat nem vetette össze a szerződés tartalmával. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta a felek valós szerződéskötési akaratának, a tényállásnak a megállapításához a jelen eljárásban szükséges a felek Pp. 230. § (1) bekezdésének megfelelő személyes meghallgatását. Mindezekre figyelemmel a törvényszék ítéletének indokolása nem tesz eleget a Pp. 346. § (5) bekezdésében írtaknak. A támadott ítélet olyan orvosolhatatlan, a Pp. 380. § c) pontja szerinti formai hiányosságban szenved, amely miatt az érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 380. § c) pontja alapján hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[28] Az érdemi tárgyalási szaktól megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak érdemben vizsgálnia kell az alperes védekezését, ehhez képest a feleket személyesen kell meghallgatnia és valamennyi rendelkezésre álló peradat egybevetése alapján kell állást foglalnia abban a kérdésben, mi volt a szerződés valós, a szerződéskötő felek szándékának megfelelő tartalma. Ezt követően kell döntenie abban a kérdésben, hogy az ekként meghatározott szerződéses tartalomhoz képest a szerződés lehetetlen szolgáltatásra irányult-e. Ítéletének indokolásában pedig számot kell adnia arról, hogy a felperes és az alperes egymással ellentétes tényállításai, jogi érvelései közül melyiket és miért tartja alaposnak, illetőleg alaptalannak.

[29] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a felek perköltségét a Pp. 386. § (3) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viselése tárgyában az elsőfokú bíróságnak kell döntenie.

Győr, 2023. február 8.

Dr. Zámbo Tamás sk.

Dr. Szalay Róbert sk.

Dr. Szabó Péter sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró